RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 128.046 van 10 februari 2004
in de zaak A. 110.032/VII-24.510

In zake : 1.XXX,
2.XXX,
die woonplaats kiezen bij:
advocaat V. LURQUIN,
kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
Zwitserlandstraat 22

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXXen XXX,
beiden van Georgische nationaliteit, op 29 augustus 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 15 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 november 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. PRUDHON, die, loco advocaat V. LURQUIN, verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen kwamen België binnen op 13 januari 2000 en verklaarden zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 15 maart 2000 nam de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 27 juli 22001 bevestigde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen als volgt :

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"Betrokkene werd verhoord op 20 april 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. De Hemptinne loco Mr. Lurquin.

Volgens de verklaringen van betrokkene, van Armeense origine, zou hij in 1962 geboren zijn te Achadara (Gumista in Abchazië). In 1987 zou betrokkene gehuwd zijn met XXX (O.V. 4918968), van Armeense origine, met wie hij twee kinderen zou hebben. In 1992 zou het conflict tussen Abchazië en Georgië begonnen zijn. Betrokkenes huis zou in de vuurlinie gelegen hebben en zou beschadigd zijn. Betrokkene zou zijn gezin en moeder te Mtsara (Abchazië) in veiligheid gebracht hebben. Betrokkene zou met zijn vader te Gumista gebleven zijn. Op 28 augustus 1992 zouden soldaten van de Mkhedrioni (een Georgische eenheid) betrokkenes huis in brand gestoken hebben en zijn vader geslagen hebben toen die hen geen waardevolle voorwerpen zou kunnen geven hebben. Betrokkene zou dwangarbeid voor de Mkhedrioni moeten uitvoeren hebben. Op 16 maart 1993 zou het conflict terug aangewakkerd zijn en zou betrokkenes vader zwaar verwond zijn geraakt. Op 18

september 1993 zouden de Abchazen de Mkhedrioni verdreven hebben. De Abchazen zouden de Armenen (waaronder betrokkene) die tijdens de oorlog bij de Georgiërs waren gebleven op een 'zwarte lijst' (als verraders) gezet hebben. Op 23 september 1993 zou betrokkenes schoonvader door de Abchazen zijn vermoord. Op 26 november 1993 zou betrokkenes gezin teruggekeerd zijn naar Achadara. In 1994 zou betrokkene bijna gefusilleerd zijn. Op 25 november 1996 zou betrokkenes vader door vijf Abchazische militairen zijn gedood toen hij weigerde een deel van de oogst aan hen af te staan. Op 20 augustus 1999 zou betrokkene door vier Abchazische militairen zijn opgeroepen om te gaan vechten in Tsjetsjenië. Betrokkene zou dit geweigerd hebben en zou zijn geslagen.

Betrokkene zou een document hebben moeten ondertekenen waarin hij beloofde Abchazië niet te zullen verlaten. Betrokkene zou, na medisch verzorgd te zijn geweest, de politie hebben opgezocht die hem zouden verteld hebben dat hij op de zwarte lijst stond. Op 14 november 1999 zou betrokkene door het Militair Commissariaat zijn geconvoceerd om er zich twee dagen later aan te bieden. Diezelfde dag nog zou betrokkene met zijn gezin Abchazië verlaten hebben en naar Sotchi (Rusland) zijn gevlucht. Op 13 januari 2000 zou betrokkene met zijn vrouw en twee minderjarige kinderen in België zijn aangekomen waar hij dezelfde dag nog zijn asielprocedure startte. Betrokkene is in het bezit van de volgende documenten: zijn intern Sovjet-Unie paspoort, het internationaal Sovjet-Unie paspoort van zijn vrouw, het intern Sovjet-Unie paspoort van zijn vader, de geboorteaktes van betrokkene, zijn vrouw en hun kinderen, hun huwelijksakte, twee attesten dd. 08/12/1993 i.v.m. hun registratie in Abchazië, een attest dd. 03/08/1993 opdat betrokkene zijn zus in Mtsara kon bezoeken, een convocatie van het Militair commissariaat, twee diploma's van zijn vrouw, zijn rijbewijs, enkele foto's en informatie neergelegd door zijn advocaat m.b.t. het Georgisch-Abchazisch conflict.

Volgens de verklaringen van betrokkene (CGVS p.1), die geboren en getogen zou zijn in Abchazië (zie CGVS p.2; DVZ pt.42), zou hij geen staatsburgerschap bezitten. Aangezien Abchazië, in tegenstelling met hetgeen betrokkene beweerde (zie CGVS p.1), deel uitmaakt van Georgië (bron : Ministerie van Buitenlandse Zaken (Nederland), "Situatie in Georgië", 25 mei 2000, p.26), dient te worden besloten dat Georgië het laatste land is waar betrokkene legaal heeft verbleven en dient derhalve zijn asielaanvraag t.o.v.Georgië te worden beoordeeld. Toen betrokkene problemen kreeg met de (zelfverklaarde) autoriteiten van Abchazië kon hij aldus de bescherming van zijn overheid, nl. de autoriteiten van de Republiek van Georgië, inroepen. Vanwege het interne conflict tussen de autoriteiten van de Republiek van Georgië en het separatistische Abchazië had betrokkene hiertoe Abchazië dienen te verlaten en zich te begeven op het territorium van de Republiek van Georgië (buiten de gebieden van Abchazië).

Er dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde motivering waarom hij zich niet tot de centraal Georgische autoriteiten kon wenden geen geldige redenen zijn om na te laten overheidsbescherming te vragen voor zijn problemen.

Zo stelde betrokkene (CGVS p.11-12) dat hij zich niet elders in Georgië kon vestigen daar de Armenen in Georgië (o.a. Tbilisi) worden vervolgd. Uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt echter dat er van vervolging van leden van minderheden in Georgië thans geen sprake is en dat de in Georgië levende Armenen geen aan etnische afkomst gerelateerde problemen ondervinden (bronnen: Ministerie van Buitenlandse Zaken (Nederland), "Situatie in Georgië", 25 mei 2000, p.52 en 55; "Rapport final de la mission d'évaluation de la délégation belge en Géorgie (4 au 15 octobre 1999)", p.39-43). Ook blijkt uit de eerst vermelde bron (supra : p.69) dat er, volgens informatie ingewonnen bij het UNHCR kantoor in Tbilisi, in Georgië geen bepaalde groepen zijn die te vrezen hebben voor vervolging van de kant van de Georgische autoriteiten of derden.

Betrokkene verklaarde ook (CGVS p.12-13) dat Armenen afkomstig uit Abchazië specifiek geviseerd worden in Georgië (buiten de gebieden van Abchazië), omdat er Armenen tijdens de oorlog hebben gevochten tegen de Georgiërs ("Armeens bataljon") en gecollaboreerd hebben met de Abchazen. Uit betrokkenes verklaringen (CGVS p.4-7, 10-12) blijkt echter dat hij tijdens de oorlog niet heeft deelgenomen aan de gevechten aan de zijde van de Abchazen tegen de Georgiërs en dat hij tijdens de oorlog in een stad verbleef die door de Georgische strijdkrachten was bezet ("aan Georgische kant toen") ten gevolge waarvan hij na de oorlog door de Abchazen op een

'zwarte lijst' (als verrader) werd geplaatst. Bovendien blijkt uit informatie beschikbaar op het CGVS dat thans zelfs etnische Abchazen, die in hun regio problemen ondervinden, de mogelijkheid hebben om zich elders in Georgië te vestigen, zodat er eveneens mag geconcludeerd worden dat de andere etnische groepen afkomstig uit Abchazië een vestigingsalternatief hebben in Georgië (bron: Ministerie van Buitenlandse Zaken (Nederland), "Situatie in Georgië", 25 mei 2000, p.54 en 67).

Er dient dan ook te worden besloten dat betrokkene op onvoldoende wijze heeft getracht bescherming te zoeken, aangezien hij geen beroep heeft gedaan op de autoriteiten van de Georgische Republiek, waarvan Abchazië deel uitmaakt.

De door betrokkene neergelegde documenten, die niet worden betwist, en foto's wijzigen niets aan hetgeen hierboven werd uiteengezet. De door betrokkenes advocaat neergelegde documenten doen evenmin afbreuk aan de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf, aangezien enerzijds de verschillende documenten m.b.t. het conflict tussen Abchazië en Georgië geen nieuw licht werpen op betrokkenes vervolgingsrelaas, en anderzijds de informatie uit het Verslag van de fact-finding missie van het Nederlands Informatiecentrum over de republiek Georgië dateert van 1997 terwijl het CGVS beschikt over actuelere bronnen omtrent de toestand in Georgië.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 15 maart 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"Betrokkene werd verhoord op 20 april 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. De Hemptinne loco Mr. Lurquin.

Volgens de verklaringen van betrokkene, van Armeense origine, zou zij in 1961 geboren zijn te Tsebelda (Abchazië). In 1987 zou betrokkene gehuwd zijn met XXX (O.V. 4918968), van Armeense origine, met wie zij twee kinderen zou hebben. In 1992 zou het conflict tussen Abchazië en Georgië begonnen zijn. Nadat betrokkenes huis onder vuur zou zijn genomen, zou betrokkene met haar kinderen en schoonmoeder te Mtsara (Abchazië) gaan wonen zijn. Betrokkenes man zou teruggekeerd zijn naar zijn dorp. Op 18 september 1993 zouden de Abchazen Souchumi (Abchazië) binnengevallen zijn. Betrokkenes vader zou op 23 september 1993 door de Abchazen zijn gedood en zijn huis zou in brand zijn gestoken. De Abchazen zouden de Armenen (waaronder betrokkenes man) die tijdens de oorlog aan de zijde van de Georgiërs waren gebleven op een 'zwarte lijst 'hebben geplaatst. Op 26 november 1993 zou betrokkene met haar kinderen terug gaan wonen zijn bij haar man. Op 16 maart 1994 zou betrokkenes man gered zijn door een buurman toen enkele Abchazen hem dreigden te fusilleren. Op 25 november 1996 zou betrokkenes schoonvader door vijf Abchazen zijn vermoord toen hij weigerde een deel van de oogst aan hen af te staan. Op 20 augustus 1999 zou betrokkenes man door vier Abchazische militairen zijn opgeroepen om te gaan vechten in Tsjetsjenië. Betrokkene zou dit geweigerd hebben en zou zijn geslagen. Betrokkenes man zou een document hebben moeten ondertekenen waarin hij beloofde de stad niet te zullen verlaten. Op 14 november 1999 zou betrokkenes man door het Militair Commissariaat zijn geconvoceerd.

Diezelfde dag nog zou betrokkene met haar gezin Abchazië verlaten hebben en naar Sotchi (Rusland) zijn gevlucht. Op 13 januari 2000 zou betrokkene met haar man en twee minderjarige kinderen in België zijn aangekomen waar zij dezelfde dag nog haar asielprocedure startte. Betrokkene is in het bezit van de volgende documenten: haar internationaal Sovjet-Unie paspoort, het intern Sovjet-Unie paspoort van haar man, het intern Sovjet-Unie paspoort van haar schoonvader, de geboorteaktes van betrokkene, haar man en hun kinderen, hun huwelijksakte, twee attesten dd. 08/12/1993 i.v.m.hun registratie in Abchazië, een attest dd. 03/08/1993opdat betrokkenes man zijn zus in Mtsara kon bezoeken, een convocatie van het Militair commissariaat, twee diploma's van betrokkene, het rijbewijs van haar man, enkele foto's, en informatie neergelegd door haar advocaat m.b.t. het Georgisch-Abchazisch conflict.

Volgens de verklaringen van betrokkene (CGVS p.1), die geboren en getogen zou zijn in Abchazië (zie CGVS p.1; DVZ pt.42), zou zij geen staatsburgerschap bezitten. Aangezien Abchazië, in tegenstelling met hetgeen betrokkene beweerde (zie CGVS p.1), deel uitmaakt van Georgië (bron : Ministerie van Buitenlandse Zaken (Nederland), "Situatie in Georgië", 25 mei 2000, p.26), dient te worden besloten dat Georgië het laatste land is waar betrokkene legaal heeft verbleven en dient derhalve haar asielaanvraag t.o.v. Georgië te worden beoordeeld. Toen betrokkene problemen kreeg met de (zelfverklaarde) autoriteiten van Abchazië kon zij aldus de bescherming van haar overheid, nl. de autoriteiten van de Republiek van Georgië, inroepen. Vanwege het interne conflict russen de autoriteiten van de Republiek van Georgië en het separatistische Abchazië had betrokkene hiertoe Abchazië dienen te verlaten en zich te begeven op het territorium van de Republiek van Georgië (buiten de gebieden van Abchazië).

Er dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde motivering waarom zij zich niet tot de centraal Georgische autoriteiten kon wenden geen geldige redenen zijn om na te laten overheidsbescherming te vragen voor haar problemen. Zo stelde betrokkene (CGVS p.4-5) dat zij zich niet elders in Georgië kon vestigen daar de Armenen in Georgië (o.a. Thilisi) er sedert de oorlog worden vervolgd. Uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt echter dat er van vervolging van leden van minderheden in Georgië thans geen sprake is en dat de in Georgië levende Armenen geen aan etnische afkomst gerelateerde problemen ondervinden (bronnen: Ministerie van Buitenlandse Zaken (Nederland), "Situatie in Georgië", 25 mei 2000, p.52 en 55; "Rapport final de la mission d'évaluation de la délégation belge en Géorgie (4 au 15 octobre 1999)", p.39-43). Ook blijkt uit de eerst vermelde bron (supra : p.69) dat er, volgens informatie ingewonnen bij het UNHCR kantoor in Tbilisi, in Georgië geen bepaalde groepen zijn die te vrezen hebben voor vervolging van de kant van de Georgische autoriteiten of derden.

Betrokkene verklaarde ook (CGVS p.4-5) dat Armenen afkomstig uit Abchazië specifiek geviseerd worden in Georgië (buiten de gebieden van Abchazië), omdat er Armenen (“eigen bataljon”) tijdens de oorlog hebben gevochten tegen de Georgiërs. Nergens uit betrokkenes verklaringen blijkt echter dat zij tijdens de oorlog heeft deelgenomen aan de gevechten aan de zijde van de Abchazen tegen de Georgiërs. Uit de verklaringen van haar man (CGVS p.4-7) blijkt zelfs dat hij tijdens de oorlog in een stad verbleef die door de Georgische strijdkrachten was bezet (‘aan Georgische kant toen’) ten gevolge waarvan hij na de oorlog door de Abchazen op een ‘zwarte lijst’ (als verrader) werd geplaatst. Bovendien blijkt uit informatie beschikbaar op het CGVS dat thans zelfs etnische Abchazen, die in hun regio problemen ondervinden, de mogelijkheid hebben om zich elders in Georgië te vestigen, zodat er eveneens mag geconcludeerd worden dat de andere etnische groepen afkomstig uit Abchazië een vestigingsalternatief hebben in Georgië (bron: Ministerie van buitenlandse Zaken (Nederland), "Situatie in Georgië", 25 mei 2000, p.54 en 67). Betrokkene verklaarde eveneens (CGVS p.4) zich niet elders in Georgië te kunnen vestigen omdat het Georgische leger tijdens het conflict in Abchazië er onheus zou zijn opgetreden. Betrokkene maakte echter (buiten de toevallige beschieting van hun huis door een Georgische helikopter) noch voor het CGVS, noch bij de DVZ, melding van enige zwaarwichtige persoonlijke problemen met de Georgische strijdkrachten. Haar man, die tijdens het conflict in een stad verbleef die bezet werd door Georgische troepen (zie CGVS man p.4-7), wierp deze motivering (CGVS p.11-12) zelfs helemaal niet op als reden om zich niet elders in Georgië te vestigen. Deze vaststellingen ondermijnen de ernst van betrokkenes vrees omwille van dit gegeven. Er dient dan ook te worden

besloten dat betrokkene op onvoldoende wijze heeft getracht bescherming te zoeken, aangezien zij geen beroep heeft gedaan op de autoriteiten van de Georgische Republiek, waarvan Abchazië deel uitmaakt.

De door betrokkene neergelegde documenten, die niet worden betwist, en foto's wijzigen niets aan hetgeen hierboven werd uiteengezet. De door betrokkenes advocaat neergelegde documenten doen evenmin afbreuk aan de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf, aangezien enerzijds de verschillende documenten m.b.t. het conflict tussen Abchazië en Georgië geen nieuw licht werpen op betrokkenes vervolgingsrelaas, en anderzijds de informatie uit het Verslag van de fact-finding missie van het Nederlands Informatiecentrum over de republiek Georgië dateert van 1997 terwijl het CGVS beschikt over actuelere bronnen omtrent de toestand in Georgië.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 15 maart 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een enig middel aanvoeren dat als volgt luidt:

"De Commissaris-generaal beweert dat verzoekers de bescherming van de Georgische autoriteiten hadden moeten inroepen, daar Abchazië integraal deel uitmaakt van Georgië en dit land dan ook het laatste land was waar zij legaal verbleven.

Om op grond van dit argument een asielaanvraag onontvankelijk te kunnen verklaren moet het vaststaan dat de nationale autoriteiten verzoekers effectieve bescherming wilden en konden bieden, hetgeen in casu niet het geval is.

De Commissaris-generaal verwijst hier naar een louter theoretische mogelijkheid en het is in de praktijk zo dat Armeniërs in Georgië weinig bescherming kunnen inroepen tegen Abchazische afscheidingsgroeperingen. In het rapport van "Vluchtelingenwerk Nederland" van 2001 vinden we het volgende betreffende de mensenrechtensituatie in Georgië: "Hoewel de politieke situatie in de drie landen verschilt hebben zij gemeen dat er een grote kloof gaapt tussen de formele rechten en de praktische uitvoering ervan. Het politieke apparaat is door en door corrupt, burgers vormen een gemakkelijke prooi voor deze corrupte en door niemand gecontroleerde politie".

Deze rapporten maken duidelijk dat de kans op effectieve bescherming vrijwel onbestaande is in een dergelijk corrupt politiek apparaat. Deze mogelijkheid tot bescherming is eens te meer theoretisch daar het hier om etnische Armeniërs gaat. Als de Commissaris-generaal dan al van mening is dat er geen systematische vervolging van etnische Armeniërs bestaat in Georgië is het meer dan aannemelijk dat de Georgische overheden zich niet moe zullen maken voor Armeniërs gezien zij dit al niet doen voor etnische Georgiërs. Verzoekers hadden dus wel degelijk gelijk wanneer zij stelden dat zij niet op de Georgische overheidssteun konden rekenen. In de huidige politieke corrupte toestand zijn de Georgische autoriteiten dan ook niet in staat op te

treden tegen Abchazische extremistische bewegingen. Asielzoekers zijn verplicht in eerste instantie de bescherming van de autoriteiten van hun land in te roepen op voorwaarde dat deze autoriteiten hen bescherming willen en kunnen bieden.

Uit de hoger aangehaalde informatie blijkt dit duidelijk niet het geval te zijn en beging de Commissaris-generaal dan ook een manifeste beoordelingsfout door de onontvankelijk van de asielaanvraag hierop te baseren.

Tweede onderdeel

Wat betreft het argument dat verzoekers zich makkelijk en zonder problemen te ondervinden elders in Georgië hadden kunnen vestigen, moet het volgende opgemerkt worden. Als het dan al zo is dat de meeste internationale rapporten inderdaad vaststellen dat er geen systematische vervolging van etnische Armeniërs bestaat in Georgië, moet er een duidelijk onderscheid gemaakt worden voor de etnische Armeniërs uit Abchazië. Deze kunnen duidelijk niet rekenen op de tolerante houding van de Georgische bevolking, daar zij in verschillende opzichten verschillen van de Armeniërs uit de rest van Georgië. (Verslag fact-finding Mission Georgië, NIG, 25 april 1997 t/m 9 mei 1997)

Derde onderdeel

De Commissaris-generaal gaat in zijn beslissing in het geheel voorbij aan het feit dat verzoeker een dienstweigeraar is. Nochtans blijkt duidelijk uit het asielrelaas van verzoeker dat dit wel degelijk een belangrijk element in het vluchtrelaas van verzoeker was. In het jaarrapport van Amnesty International van 2001 lezen we het volgende ivm dienstweigeraars in Abchazië:

« Selon les informations reçues, deux hommes au moins ont été emprisonnés pour avoir refusé, pour des motifs d'ordre religieux, de s'acquitter de leurs obligations militaires. Aucune solution civile de remplacement du service militaire n'était proposée en 2000 ».

Verzoeker is zonder enige twijfel een dienstweigeraar en dat wordt door de Commissaris-generaal ook niet in twijfel getrokken. Toch achtte de Commissaris-generaal het blijkbaar niet nodig om op dit element in te gaan en dit terwijl verzoeker zijn dienstweigering duidelijk in zijn asielrelaas naar voren brengt.

Dit is een ernstige schending van de motiveringsplicht. Dienstweigering kan in bepaalde gevallen - en rekening houdend met een geheel van omstandigheden en eerdere gevolgen - wel degelijk een element van vervolging in de zin van de Conventie van Genève uitmaken en de Commissaris-generaal had dit op zijn minst moeten in aanmerking nemen en hierop antwoorden.";

2.2. Overwegende dat, wat het eerste onderdeel betreft, verzoekers thans verwijzen naar een rapport waaruit de verregaande corruptie van de Georgische autoriteiten moet blijken; dat dergelijke algemene verwijzingen evenwel niet van aard zijn de vaststellingen van de Commissaris-generaal aan te tasten; dat het hier immers slechts om zeer algemene hypotheses en veronderstellingen gaat, die dan ook geen afbreuk doen aan de pertinentie van de vaststelling dat verzoekers niet eens de hulp van de Georgische overheid hebben pogen in te roepen; dat verzoekers evenmin concrete elementen aanbrengen die kunnen verantwoorden waarom zij deze bescherming niet hadden kunnen inroepen; dat, wat het tweede onderdeel betreft, het hier wederom om veronderstellingen gaat, die geenszins blijken uit het aangehaalde rapport; dat bovendien, wat het aangehaalde rapport betreft, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing steunt op verscheidene rapporten die van recentere datum zijn; dat, wat het derde onderdeel betreft, nergens uit het asielrelaas blijkt dat eerste verzoeker door de Georgische autoriteiten als dienstweigeraar wordt aanzien aangezien hij enkel werd opgeroepen door Abchazische militairen; dat het middel eveneens gesteund is op loutere veronderstellingen, die niet van aard zijn de wettigheid van de bestreden beslissing aan te tasten; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien februari tweeduizend en vier, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

C. VERHAERT. **M.-R. BRACKE.**